

кого разни зла могатъ ся отбѣгна; трудищѣмъ ся да приятели своего народа упжтими, какъ може да ся развие въ просвящение гражданскаго и търговскаго живота за своя и държавнѣ полжѣ. Хатихумаюнъ хотя и понастоящему да ся одморя, той ще ся уживотвори. Народъ български е голѣмъ приятель просвящения и любитель роду и отъ сега прѣдстои му красна и лѣпа бждощность“.

Този вестникъ не напада султана не само поради тази причина, но и защото, въпрѣки всички разочарования отъ държането на турската власть, все пакъ ималъ макаръ и слаба надежда въ прилагането на Хати-Хумаюна при разрешението на българо-грѣцкия черковенъ споръ. Раковски разкрива грабежа и разврата на грѣцкото духовенство, жигосва продажничеството на фанариотитѣ и напомняйки на турското правителство, че „Хатихумаюнъ потвърди всички духовни привилегии на своя народи! обѣщава еднакви правдини всѣмъ равно! Е! защо да ся отдаватъжъ тайни помисли Българомъ, яко пожелахъ да имъ ся възобнови и урѣди църковна Иерархия? или хатихумаюнъ отдади на Грѣци и привилегий да сж управители на другия народи и да ги тпчжтъ? Българи и ако да сж отъ одного вѣроисповѣдания съ Грѣци, по нѣрави и духъ между тѣмъ има по-голѣма разлика отъ колко що сществува между Българи и други народи“, (бр. 1, г. I, 1857), — отправя горещи апели „въ имя на подарений отъ Н. И. В. Милостивѣйши ни господарь Хати-Хумаюнъ да ся възобнови и удряди нашая Българска иерархия“. Личността на султана наистина е пощадена, но деянията на турската администрация сж изнесени въ най-черни краски. Особно въ последнитѣ броеве съобщенията за жестокости, убийства, грабежи представляватъ преобладаващия елементъ. Злѣчното перо на Раковски не е пропускало да жигосва и чорбаджитѣ, които се представятъ едвали не като слѣпи орждия на официалнитѣ органи.

Нѣма брой, въ който Раковски да не иска, възъ основа на Хати-Хумаюна, самостоятелна българска църква, признаване на българитѣ за отдѣленъ елементъ въ турската държава, преустройство на народното образование. Но следъ като очаква напраздно да се дадатъ правдини на българския народъ, Раковски се помжчва да потърси причинитѣ и ги намира въ стремежитѣ на панелинизма да владѣе надъ българския народъ. Гърцитѣ, за да осжществятъ тази си цель, разпространявали интриги предъ Портата и великитѣ сили по отношение на българския народъ, обвинявайки го въ слѣпо вървене по стѣпкитѣ на панславиститѣ. Тѣзи интриги, пускани съ майсторския похватъ на Фенеръ, постигали резултати. Той обвинява европейцитѣ, които лесно се хващали на грѣцката вждица. Често европейски пжтешественици посещавали страната, но никой не се застѣпвалъ за българитѣ.